jalgadeks. Papagoi hoiab järjelikult pähklid ja magusat puuvilja tagumiste jalgadega kinni; nendega pistab ta ka toidu suhu, kuna orav, kellel tiibade asemel kaks ilusat käpakest on, oma einet kui ka lõunasööki esimeste käppade vahel hoiab. Rähn ja puukoristaja[1]) ei saa oma jalgadega kõva koorega puuvilja kinni hoida, sellepärast otsivad nad kõva puukoore seest paraja prao välja, suruvad selle vahele pähkli ja taovad siis oma kõva nokaga nii kaua pähklikoort, kuni see ära puruneb; siis on juba kerge pähkli seest ussikest kätte saada. Selle jaoks on rähnil kõva ja terav keel: ta torkab sellega ussikesele nagu kahvliga sisse ja neelab ta siis rahulikult alla.

Koerad ja rebased söövad kõva toitu hammastega, vedelat lakuvad keelega. Kaamel ja ninasarvik hoiavad puu lehti ja oksi pealmise mokaga nagu sõrmega kinni. Sipelgakaru pistab oma pika ümmarguse ja kleepiva keele otse kihavasse sipelgapessa. Sipelgad tormavad keele kallale, jäävad aga jalgupidi selle külge kinni, ei saa enam lahti ja satuvad ühes keelega sipelgakarule suhu. Lehm rapsib keelega rohulatvu suhu kokku, kuna kaelkirjak keelega terve oksa akaatsia küljest ära murrab. Elevant toimetab seda oma pika ninaga: tema kuulus lont pole muud midagi, kui pealmise mokaga kokkuliitunud nina. Ninaga kitkub ta rohtu ja ajab sellega vehkides enese kallalt kärbseid ära. Kui elevant juua tahab, siis tõmbab ta nina (londi) vett täis ja valab ninast vee ammuliaetud suhu.

Kõige huvitavamalt söövad aga mõned ahvid,

1) Puukoristaja — Sitta europaea.